

Avšak jakkoli odvolání je přípustným, není přece odůvodněným. V té příčině možno prostě odkázati na důvody napadeného usnesení vrchního soudu, v nichž prokázáno, že zákon liší přesně mezi přípravnou službou soudcovskou a soudní praxí kandidátů advokacie dle §u 2 písm. a) adv. ř. To má důvod svůj — a tím teprv rozlišování dochází svého osvětlení, — že upotřebení praktikanta jest jiné podle toho, zda se chce věnovati službě soudcovské (§ 5 a násl. zák. o soud. org.) či povolání advokátnímu (§ 16 tamže, jenž rozveden byl právě zákonem ze dne 24. prosince 1910, čís. 1 ř. zák. pro 1911, jenž tedy tvoří protějšek k §u 5—15 zák. o soud. org.): výcvik, jehož se mu dostává, nese se za tímto cílem i nelze proto obojí směšovati.

Čís. 4717.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Pouhá způsobilost požadovaného pozemku k provozu hor neopravňuje ještě vlastníka k výměně dle §u 5, odstavec druhý zákona.

Lhostejno, že budovy (§ 2 zák.) jsou větší než požadovatelé potřebují k provozu zemědělství na požadovaných pozemcích.

(Rozh. ze dne 24. února 1925. R I 109/25.)

Požadovacímu nároku drobných pachtýřů bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d u:

Dovolací stížnost vytýká, že požadované pozemky jsou pro svůj obsah způsobilé k provozu hor. Praví sice přímo, že »slouží« k provozu hor, avšak sama se vyvrací, říká vícekrát, že ovšem nyní se tam neprovozují, a že jsou v pachtu k účelům zemědělským. Kdyby se tam hory provozovaly, ovšem by požadovací právo nebylo dáno, ježto zákon je přiznává právě jen na pozemky zemědělské. Než otázka ta je následkem prekluse námitek vlastnice vyřešena v ten rozum, že jde o pozemky zemědělské. Ale ani způsobilost k provozu hor nevdá požadovacímu nároku a neopravňuje k nabízené ve stížnosti výměně dle §u 5 (2) požad. zák., neboť tento sice stanoví, že vlastník jest k výměně oprávněn, když potřebuje požadovaného pozemku k dalšímu provozu hor nebo k jeho zajištění do budoucnosti, avšak ten případ splněn není. Zákon zřejmě předpokládá případ, kdy vlastník již hory vedle provozuje a požadovaného zemědělského pozemku potřebuje hned nyní k provozu tomu, na př. na skládku dobytých rud, k zřízení hutí, nebo k dolování samému, když vedle žíla již jest vyčerpána, zde pak pokračuje, nebo je viděti, že bude pozemku z týchž příčin potřebovati v budoucnosti, třeba že přítomná potřeba ta ještě nenastala. Tento předpoklad však v tomto případě není

splněn, protože vlastnice vůbec ani v sousedství báňské těžby neprovozuje, jak sama v stížnosti doznává a obsahem spisů zřetelně jest potvrzeno. Co se týče konečně budov, nevadí, že jsou trochu větší, než požadovatelé k provozu zemědělství na požadovaných pozemcích potřebují, a že je proto pronajímají z části na letní byty. Neboť dle §u 2 požad. zák. stačí, by požadovatel budov nutně měl zapotřebí k hospodaření na požadovaném pozemku, což provedeným šetřením bezpečně jest zjištěno a sama stížnost doznává, žádajíc jen, aby si požadovatelé, když tyto budovy jsou nepoměrně veliké, vystavěli na požadovaných pozemcích menší, rada to k počínu, kterému právě zákon chtěl v §u 2 vyvarovati, věda, že drobní pachtýři nejsou pravidelně s to, by mohli ještě stavěti. Když požadovatelé měli celé ty budovy po zákonný čas s požadovanými pozemky zpachtovány, a vlastnice jich tedy nepotřebovala, není důvodu, proč by i nadále neměly sdíleti osud těchto pozemků, k jichž obhospodařování slouží, a proč by vaditi měla jich nepoměrná velikost, když posud nevadila ani požadovatelům fakticky ani stěžovatelce právně. Nepoměrná velikost tedy není na úkor požadovajícímu nároku, nýbrž vezme se k ní zřetel pouze při stanovení ceny přejímání, čímž všecek zájem vlastnice z velikosti té prýstící jest kryt.

Čís. 4718.

Pozemková reforma.

Význam slov »na jich vrub« v §u 4 náhr. zák. ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n.

Státní pozemkový úřad jest povinen zapraviti soudu útraty se zřízením (k jeho návrhu) opatrovníka nepřítomnému vlastníku zabraného majetku.

(Rozh. ze dne 24. února 1925, R I 116/25.)

V řízení o výpovědi ze zabraného majetku zřídil soud prvního st. l. k návrhu Státního pozemkového úřadu opatrovníka nepřítomnému vlastníku zabraného majetku a doručil usnesením, o nějž tu jde, Státnímu pozemkovému úřadu poplatkový listek na inserční poplatky a sdělil mu, že je má hraditi prozatím sám. Státní pozemkový úřad si do tohoto usnesení stěžoval, maje za to, že zřízení opatrovníka jde na vrub nepřítomného vlastníka (osoby na pozemcích hospodařící), že tu jde o řízení nesporné, kde zásady sporného řízení neplatí, a navrhl, by napadené usnesení bylo zrušeno. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekursní soud uznal stížnost neodůvodněnou. Jest ovšem pravda, že jde tu o řízení nesporné, v němž nelze používati předpisů civilního soudního řádu. Avšak první soudce své usnesení a vydání poplatkového listku odůvodnil také zásadami řízení nesporného. Stěžovatel přehlíží, že první soudce v napadeném usnesení nikterak nestanoví jeho povinnost, by inserční výlohy zaplatil, a to právě proto, že zákony ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. a ze dne 13. července